

Sygn. akt I ACa 172/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia

23 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 809/11

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w Ł. na rzecz powódki Z. B. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

I ACa 172/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powódki Z. B. kwotę 89.200zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2011r., ustalił odpowiedzialność pozwanego na przyszłość za następstwa wypadku z dnia 17 marca 2011r. i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

Powódka w dniu 17 marca 2011r. została potrącona na przejściu dla pieszych przez samochód osobowy. Doznała wieloodłamowego śródstawowego złamania kłykcia bocznego prawej kończyny piszczelowej, stłuczenia kolana lewego i lewej nogi, zranienia skóry okolicy prawego wyrostka łokciowego. Została przewieziona do szpitala gdzie

początkowo zastosowano wyciąg bezpośredni prawej kończyny dolnej, a następnie leczenie operacyjne polegające na repozycji i stabilizacji złamania kłykcia bocznego prawej piszczeli płytą i śrubami. W dniu 4 kwietnia została wypisana ze szpitala z unieruchomieniem gipsowym prawej kończyny dolnej i zakazem jej obciążania.

Z powodu drętwienia prawej stopy, obrzęku i nasilenia dolegliwości bólowych w dniu 11 kwietnia 2011r. przecięto opatrunek gipsowy uzyskując poprawę ukrwienia kończyny.

W dniach 26-29 kwietnia 2011r. powódka była hospitalizowana w związku z rozpoznaniem przykurczu stawu kolanowego prawego i ponownie z tej samej przyczyny w dniach 9 – 13 maja 2011r. Dalsze leczenie było prowadzone w warunkach ambulatoryjnych. W dniach 18-29 lipca 2011r. powódka odbyła leczenie rehabilitacyjne.

W okresie 7 miesięcy od wypadku powódka była niezdolna do jakiegokolwiek zatrudnienia. Wymagała okresowej pomocy drugiej osoby w codziennym funkcjonowaniu.

Aktualny stan funkcjonalny prawej kończyny dolnej czyni powódkę niezdolną do wykonywania zatrudnienia związanego z długotrwałym chodzeniem, pozycją przysiadu, przykłąku.

Rokowania na przyszłość są niepewne. Uszkodzenie prawej kończyny dolnej było śródstawowe. Wiąże się to ze znacznym ryzykiem rozwoju pourazowych zmian zwyrodnieniowych stawu. Zmiany tego typu mają postępujący charakter.

Od kilkunastu lat powódka była leczona z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. W ocenie biegłego z zakresu neurochirurgii długotrwałe zaburzenia statyki związane z przebyłym złamaniem prawej kończyny dolnej mogły w istotny sposób nasilić objawy bólowe.

Powódka ma 51 lat, z zawodu jest fryzjerką. Z powodu blizny pod prawym kolanem unika noszenia spódnic. Chodzi bez pomocy lasek z utykaniem na prawa nogę.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał iż odpowiednią kwotę z tytułu zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę stanowi 100.000zł (art. 445 § 1 kc). Uwzględniając wypłacone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego 10.800zł, zasądził na rzecz powódki kwotę 89.200zł.

Odsetki ustawowe od zadośćuczynienia Sąd Okręgowy zasądził zgodnie z żądaniem powódki od daty wniesienia pozwu.

Od tego wyroku pozwany złożył apelację zarzucając naruszenie:

- art. 445 § 1 kc przez przyjęcie, że kwotą odpowiednią do doznanej przez powódkę krzywdy jest kwota 100.000zł, podczas gdy kwotą odpowiednią jest 50.000zł;

- art. 481 § 1 i 2 zd. 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc przez dowolne przyjęcie, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia już od dnia wniesienia pozwu.

Wskazując na powyższe pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ponad kwotę 39.200zł i zasądzenie odsetek ustawowych od daty wydania wyroku w I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowody, wziął pod rozwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, takie jak długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, trwałość skutków wypadku (niemożność wykonywania pracy w swoim zawodzie, oszpecenie, utykanie, ryzyko wcześniejszych zmian

zwyrodnieniowych). Oceniając materiał dowodowy Sąd Okręgowy wyciągnął wnioski zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przyjęta przez Sąd Okręgowy kwota 100.000zł zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę nie może być w tej sytuacji uznana za rażąco zawyżoną, a tylko w takim wypadku Sąd Apelacyjny mógłby dokonać jej korekty.

Apelacja jest niezasadna również w zakresie odsetek.

Odsetki należą się, zgodnie z art. 481 kc, za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one zatem opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, nr 9, poz. 158).

Przewidziana w art. 445 § 1 kc możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Pomimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu i odszkodowaniu, wyrok zasądający nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2011r., VCSK 38/11, LEX 1129170; z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40; z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 266/06, LEX nr 276339; z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, i z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, LEX nr 602683).

Stosownie do ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) pozwany był obowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w kwietniu 2011r. i rozmiar tej szkody był wówczas pozwanemu znany. W toku procesu nie ujawniły się żadne nowe okoliczności, które miałyby wpływ na rozmiar szkody, a w konsekwencji na wysokość należnego powódce zadośćuczynienia.

Żądanie powódki zasądzenia odsetek od daty wniesienia pozwu we wrześniu 2011r. zostało zatem zasadnie uwzględnione.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.